

До момента Чешката република не е уведомила Комисията, че е приела законовите, подзаконовите и административните разпоредби, необходими за съобразяване с членове 8, 9, 13, 15—18 и член 20, параграфи 2—4 от Директива 2003/41/ЕО, за да изпълни задълженията си по член 22, параграф 1 от тази директива. Поради това Комисията счита, че Чешката република не е приела мерките, които са предвидени в Решение по дело C-343/08. Съгласно член 260, параграф 2 ДФЕС, ако Комисията реши, че съответната държава членка не е предприела мерките за изпълнение на решението на Съда на Европейския съюз, тя може да сезира Съда на Европейския съюз и същевременно да посочи размера на еднократно платимата сума или периодичната имуществена санкция, която тази държава членка трябва да заплати, и която според нея е съобразена с обстоятелствата. Въз основа на метода, определен в Съобщение на Комисията относно прилагането на член 228 от Договора за ЕО (SEC/2005/1658), Комисията моли Съда да осъди ответника да заплати еднократно платимата сума и периодичната имуществена санкция в размера, посочен в исканията по-горе.

(¹) ОВ L 235, стр. 10; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 6, стр. 219.

(²) Все още не публикувано в Сборника.

Преюдициално запитване, отправено от Административен съд София-град (България) на 19 май 2011 година — Христо Бянков/Главен секретар на Министерство на вътрешните работи

(Дело C-249/11)

(2011/C 232/28)

Език на производството: български

Препращаща юрисдикция

Административен съд София-град

Страни в главното производство

Жалбоподател: Христо Бянков

Ответник: Главен секретар на Министерство на вътрешните работи

Преюдициални въпроси

1. Изисква ли принципът за лоялно сътрудничество по чл. 4 § 3 от Договора за Европейския съюз, тълкуван във връзка с чл. 20 и чл. 21 от Договора за функционирането на Европейския съюз, национална разпоредба на държава-членка, като тази по главното производство, която допуска отмяната на окончателен административен акт за да се преустанови нарушение на основно право, установено с решение на Европейския съд по правата на човека, което право едновременно е признато и по правото на Европейския съюз, каквото е правото на свобода на движение на гражданите на държавите-членки, тази национална разпоредба да бъде приложена и по отношение на постановеното с решение на Съда на Европейския съюз тълкуване на относими към огра-

ниченията за упражняване на посоченото право норми по правото на Съюза, предвид фактите по главното производство, и когато за да се преустанови нарушението на правото е необходима отмяната на акта?

2. Следва ли от чл. 31, §1 и §3 от Директива 2004/38 (¹), че когато държава — членка е предвидила по националното си право производство за преразглеждане на административен акт, който ограничава правото по чл.4 § 1 от същата директива, компетентният административен орган е задължен по искане на адресата на този акт да го преразгледа и прецени законосъобразността му като съобрази и съдебната практика на Съда на Европейския съюз по тълкуването на относими норми по правото на ЕС, уреждащи условията и ограниченията, при които се упражнява това право, с цел да се гарантира, че наложеното ограничение на правото не е несъразмерно към момента на издаването на акта за преразглеждането, когато административният акт за налагане на ограничението е станал окончателен към този момент?

3. Допускат ли разпоредбите на чл. 52, § 1, изречение второ от Хартата, за основните права на Европейския съюз, респективно по чл.27, § 1 от ДИРЕКТИВА 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите-членки, за изменение на Регламент (ЕИО) № 1612/68 (²) и отменяща Директиви 64/221/ЕИО, 68/360/ЕИО, 72/194/ЕИО, 73/148/ЕИО, 75/34/ЕИО, 75/35/ЕИО, 90/364/ЕИО, 90/365/ЕИО и 93/96/ЕИО, прилагането на национална разпоредба, предвиждаща налагането на ограничение на правото на свобода на движение на гражданин на държава-членка на ЕС в рамките на ЕС, само на основание съществуващо задължение над определен, предвиден в закона размер към частно лице — търговско дружество, което не е обезпечено, във връзка с висящо изпълнително дело за събиране на вземането и без да се вземе предвид възможността да бъде събрано от орган на друга държава-членка, предвидена по правото на Съюза?

(¹) ОВ L 158, стр. 77; Специално българско издание: глава 05 том 07 стр. 56

(²) ОВ L 257, стр. 2; Специално българско издание: глава 05, том 01, стр. 11

Преюдициално запитване, отправено от Legfelsőbb Bírósága (Унгария) на 25 май 2011 г. — Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Rendőrkapitányság Záhony Határrendészeti Kirendeltsége/Oskar Shomodi

(Дело C-254/11)

(2011/C 232/29)

Език на производството: унгарски

Запитваща юрисдикция

Legfelsőbb Bírósága